CONCLUSIE VAN ADVOCAAT-GENERAAL D. RUIZ-JARABO COLOMER

van 19 maart 2002 [1]

1. De Commissie verzoekt het Hof om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door de handhaving van artikel 12, eerste alinea, van wet nr. 81 van 8 maart 1991 betreffende de beroepen van skileraar en berggids [2], de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van richtlijn 89/48/EEG. [3]

2. Bovengenoemd artikel stelt de uitoefening in Italië van het beroep van skileraar door onderdanen van andere lidstaten van de Europese Unie afhankelijk van het wederkerigheidsbeginsel. [4]

3. Dit vereiste is niet opgenomen in richtlijn 92/51, waarvan artikel 3, sub a, enkel het bezit van een diploma verlangt dat in een andere lidstaat voor de uitoefening van dat beroep is voorgeschreven en daar is behaald. [5] Zoals de Commissie opmerkt, is een gemeenschapsonderdaan, wanneer hij in zijn land van herkomst voor de uitoefening van een beroepsactiviteit volledig gekwalificeerd is, voor de gemeenschapswetgever ook gekwalificeerd voor de uitoefening ervan in een andere lidstaat.

4. Bovendien kan de nakoming van de verplichtingen die het Verdrag en het afgeleide recht aan de lidstaten van de Gemeenschap opleggen, niet afhankelijk worden gesteld van een wederkerigheidsvoorwaarde. [6]

1 — Oorspronkelijke taal: Spaans.

2 — GURI nr. 64, van 16 maart 1991, blz. 3.

3 — PB L 209, blz. 25.

4 — Deze bepaling luidt: „De regio's reglementeren de regelmatige uitoefening op hun grondgebied van de werkzaamheden van buitenlandse skileraren die niet in de regionale beroepsregisters zijn ingeschreven. De vergunning voor de uitoefening van dit beroep is afhankelijk gesteld van de erkenning [...] van de gelijkwaardigheid van de diploma's *en van de wederkerigheid*" (cursivering van mij).

5 — Artikel 3, sub a, van richtlijn 92/51 bepaalt: „Onverminderd de toepassing van richtlijn 89/48/EEG mag, wanneer in de ontvangende lidstaat de toegang tot of de uitoefening van een gereglementeerd beroep afhankelijk wordt gesteld van het bezit van een diploma zoals omschreven in deze richtlijn of in richtlijn 89/48/EEG, de bevoegde instantie een onderdaan van een lidstaat de toegang tot of de uitoefening van dat beroep onder dezelfde voorwaarden als die welke voor eigen onderdanen gelden, niet weigeren wegens onvoldoende kwalificaties, indien: a) de aanvrager in het bezit is van het diploma zoals omschreven in deze richtlijn of in richtlijn 89/48/EEG, dat door een andere lidstaat is voorgeschreven om tot het betrokken beroep op zijn grondgebied te worden toegelaten dan wel deze activiteit aldaar uit te oefenen, en dat in een lidstaat behaald is".

6 — Zie met name arresten Hof van 11 januari 1990, Blanguernon (C-38/89, Jurispr. blz. I-83, punt 7), en 29 maart 2001, Portugal/Commissie (C-163/99, Jurispr. blz. I-2613, punt 22).

5. Op dit punt is het Italiaanse recht dus duidelijk in strijd met het gemeenschapsrecht.

6. De Italiaanse regering erkent dat de situatie zowel na afloop van de in het met redenen omkleed advies gestelde termijn [7], als op de datum waarop zij het verweerschrift opstelde, ongewijzigd was, met uitzondering van de regio Venetië. [8] Zij verklaart dat er echter een wetsontwerp in voorbereiding is, met in artikel 15 een nieuwe redactie van artikel 12 van wet nr. 81, waarin de wederkerigheidsvoorwaarde is geschrapt. Deze verklaring is voor de onderhavige zaak niet van belang.

7. De omstandigheid dat de Italiaanse autoriteiten artikel 12 van wet nr. 81 nooit hebben toegepast, is eveneens irrelevant, aangezien de onverenigbaarheid van een nationale wettelijke regeling met het gemeenschapsrecht, enkel definitief kan worden opgeheven door middel van de vaststelling en inwerkingtreding van dwingende nationale voorschriften die dezelfde rechtskracht hebben als de te wijzigen bepalingen. [9]

8. Uit het voorgaande volgt dat de Italiaanse Republiek haar verplichtingen niet is nagekomen en het beroep moet worden toegewezen.

9. De Italiaanse Republiek moet ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering in de kosten worden verwezen. [10]

7 — Het moment waarop volgens de rechtspraak van Hof de niet-nakoming moet worden beoordeeld (zie met name arresten Hof van 25 november 1999, Commissie/Frankrijk, C-96/98, Jurispr. blz. I-8531, punt 19, en 12 december 2000, Commissie/Portugal, C-435/99, Jurispr. blz. I-11179, punt 16).

8 — Waar de wederkerigheidsvoorwaarde is geschrapt bij de wijziging in januari 2000 van een regionale wet voor de uitoefening op haar grondgebied van het beroep van skileraar.

9 — Zie bijvoorbeeld arrest Hof van 9 maart 2000, Commissie/Italië (C-358/98, Jurispr. blz. I-1255, punt 17).

10 — Gewijzigde tekst gepubliceerd in PB 2001, C 34, blz. 1.

Conclusie

10. Ik geef het Hof in overweging het beroep toe te wijzen en

1) te verklaren dat de Italiaanse Republiek, door de handhaving van artikel 12, eerste alinea, van wet nr. 81 van 8 maart 1991, kaderwet voor het beroep van skileraar en nadere bepalingen ter reglementering van het beroep van berggids, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van richtlijn 89/48/EEG, en

2) de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.